

HET GELE GEVAAR



Ep Meijer

de
RODE
Kamer

Ep Meijer

HET GELE GEVAAR

Een spannend wielerverhaal



[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Introductie

Na een dopingschorsing van twee jaar haalt Stefan van Aert nog één keer alles uit de kast: dwars tegen alle afspraken en kongsies in wil hij de honderdste Tour de France winnen. Zijn lijf mag dan schoon zijn, maar dat geldt allerminst voor zijn geweten. Met het geel voor het grijpen komt hij dan ook voor een verschrikkelijke keuze te staan: eeuwige roem of liefde?

Het Gele Gevaar is het bloedstollende vervolg op het veelgeprezen *De Vlucht*.

Ep Meijer werd vanwege zijn thrillers vergeleken met Dean Koontz en Stephen King. Met Het Gele Gevaar bewijst hij opnieuw dat hij niet alleen als geen ander thuis is in het peloton, maar ook dat hij in staat is om de lezer tot en met de laatste pagina op het puntje van de stoel te houden. Niet alleen voor wielierliefhebbers.



'Winning is about heart, not just legs. It's got to be in the right place.'

Lance Armstrong

Eerste etappe, 29 juni 2013



Zet teveel ratten in een kooi en ze gaan elkaar te lijf. De kuststrook van Corsica is te smal voor de honderdste Tour de France. Nooit zijn op zo'n kleine oppervlakte de lontjes zo kort geweest als in Porto Vecchio op de dag dat het gedonder begint. Cameraploegen gaan met elkaar op de vuist, er raken toeschouwers vertrapt als een paar stukken dranghek het begeven, vier auto's van de reclamekaravaan botsen, een pantserwagen van het Franse leger, hier om aanslagen van separatisten te voorkomen, rijdt zich vast op een kruispunt, waardoor het parcours op het laatste moment verlegd moet worden. Iedereen scheldt op iedereen, hoe hard de gendarmes ook op hun fluitjes blazen. Dit pandemonium overtreft de voorgaande 13 die ik er heb meegemaakt met stip.

Ja, het gaat gewoon door, na alle bekentenissen en schandalen, de Tour de Farce, sorry, France. Schoon? Schoner dan vroeger misschien, maar er wordt nog steeds vals gespeeld, alleen ook anders dan de meeste mensen denken. Ik ben het levende bewijs. Voorzover ik weet zitten er geen verboden stoffen in mijn bloed. Het is veel erger dan dat.

De chaos is compleet. Wij, de renners, worden geacht ons er niets van aan te trekken. Doe dat maar eens als de bus vast staat in de file en je met de fiets naar de start moet, dwars door een oorlogsgebied heen. Alsof we al niet opgefokt genoeg zijn. Er giert zoveel adrenaline door mijn lijf dat ik Alpe d'Huez op het buitenblad zou kunnen beklimmen, ik zweer het. Voor even zijn de gedachten aan Laura en haar dikke buik naar een andere dimensie verdwenen. Ook denk in niet aan het geheim dat ik tors. Wat telt is dat ik hier ben. Ik mag meedoen en ik ben een springveer die op

het punt staat losgelaten te worden. Helaas geldt dat ook voor de overige 197 deelnemers. Daarom is het onverstandig om niet met een proloog, maar met een rit in lijn van acquit te gaan. Dat is vragen om valpartijen. Er zitten 198 vaatjes dynamiet op de fiets, die zo meteen, als de koersdirecteur met zijn vlag zwaait, collectief meer kracht op de pedalen zetten dan ze zouden willen. Dat gaat niet op een weg van hoogstens vijf meter breed. Alle ploegleiders brullen intussen in onze oortjes dat we voor in het peloton moeten blijven, juist om de valpartijen te vermijden.

Vanaf het moment dat de vlag valt is het dringen en wringen geblazen. Haast bij iedere rotonde en iedere verkeersheuvel is het raak en gaan er een paar tegen de vlakke, soms met zijn twintigen tegelijk, met een kluwen van ledematen en fietsonderdelen tot gevolg. De zesde of zevende keer lig ik erbij, omdat ik van achteren geschept word. Een fractie lang lukt het niet om mijn ogen ergens op scherp te stellen en verandert alles in strepen blauw en grijs. Godverkut, denk ik, niet zo, niet nu al. Dan volgt de klap en nog één, want een andere renner, toevallig de enige Japanner in koers, komt bovenop me terecht. We kijken elkaar recht in de ogen.

'Banzai,' zeg ik, want dat is het enige Japanse woord dat me te binnen wil schieten en duw Kobayashi van me af. Ik sta op. Mijn sleutelbeen voelt in orde, maar mijn heup doet zeer als ik mijn rechterbeen belast. Mijn fiets, waar is mijn fiets?

Natuurlijk wacht er geen ploegmaat op me; ik ben geen beschermde renner, nog niet. Terwijl aan weerszijden huizen voorbij schieten die zo wit zijn dat ze pijn doen aan de ogen keer ik, slalomtussende volgauto's, in mijn eentje terug aan de staart van het peloton. Voor het eerst vandaag ligt het tempo eens laag. Vijf naamlozen blijken laf van de valpartij gebruik te hebben gemaakt om weg te rijden. Losers. Op zijn laatst zullen ze er op vijf kilometer van de streep aan gaan voor de moeite. Dat duurt nog een uur of twee. Vanaf nu mogen de ploegen met de sprinters het uitzoeken. Eindelijk heb ik de tijd om naar de Middellandse Zee te kijken die de hele etappe lang al ter rechterzijde lonkt. Als snippertjes papier zweven zeilboten in het azuur, loom gadeslagen door een eenzame wolk op de horizon. Beneden zijn er ook mensen die gewoon aan het strand liggen; ze kijken niet op of om als wij passeren. De meest fantastische baaien zie ik, soms van boven, soms van zo dichtbij dat ik de branding kan horen ruisen. Misschien kunnen Laura, de kleine en ik hier eens vakantie gaan vieren. Maar er is ook slecht nieuws: ik voel mijn heup nog steeds als ik kracht zet met mijn rechterbeen. Het is te verdragen, maar het is ook precies de plek van een oude breuk. Verdomme! Er wachten me drie weken door de hel, er is geen tijd voor herstel, dit gaat alleen maar erger worden. Dan maar het beproefde

recept toepassen: doen alsof de pijn niet bestaat, ik fiets er dwars omheen.

De kilometers gaan voorbij en er gebeurt niets. Eindeloos malen de pedalen rond op hetzelfde verzet. Af en toe staan er namen op het wegdek gekalkt, maar ik zie er de gezichten van Koen en Stephen in. Ik wilde dat het niet zo was. Ze stierven omdat ze voor hun principes kozen. En wat deed ik? Zonder morren zette ik mijn handtekening onder een contract dat me levenslang opleverde. Er gebeurt me niets zolang ik zwijg. Maar ik kan het niet helpen dat hun verkoolde lichamen me te binnen schieten. Zwart op oranje. Bah.

Denk er niet aan, Stefan, dit is de Tour, ieder moment van onoplettendheid kan fataal zijn, hou je kop erbij!

Terwijl de voorsprong van de kopgroep schommelt rond de 3 minuten, volgen er nog zeker vier valpartijen in het peloton. Uit het niets. Plotseling is het weer zo ver en liggen er weer enkele renners in onnatuurlijke houdingen over de weg verspreid. Ik heb mazzel en kan er telkens langs sturen. Dat kan niet gezegd worden van de winnaar van vorig jaar, Sir Wayne Bradley. Nadat zijn Giro ook al in het water is gevallen, moet hij nu opgeven met een sleutelbeenbreuk, net zoals twee jaar geleden. Dat is er één minder, ook al was hij hier zogenaamd om Speedt te helpen.

Je kunt er bijna de klok op gelijk zetten. Tussen kilometer 150 en 160 gaat het tempo onder impuls van de spintersploegen omhoog en verandert het peloton in een lang lint en de omgeving in een waas. Achterin kunnen nu gaatjes vallen, dus zorg ik ervoor dat ik rond de 40-ste plaats rijd, pal achter de ploegen met de sprinters en midden in de tros van de klassementsrenners en hun luitenants. Dat wordt me niet in dank afgenomen. In vele talen schreeuwen ze dat ik moet ophoepelen en natuurlijk luister ik niet. Een kwartier lang krijg ik onophoudelijk duwtjes. Eenmaal beland ik in de berm, maar ik slaag erin overeind te blijven en vecht me andermaal naar voren.

'Wen er maar aan,' grijns ik naar één van de waakhonden. Gelukkig laten ze het er verder bij. Het lijkt erop dat ik mijn plek in de loopgraven veroverd heb.

Helaas is mijn ploegleider nog niet zo ver. Met nog minder dan twintig kilometer te gaan krijg ik via de oortjes te horen dat ik in de remmen moet knijpen. Kelly heeft lek gereden en aangezien hij onze voornaamste troef is voor het klassement, moeten mijn ploegmaats en ik hem opwachten. Dat wordt krap, denk ik, maar er is geen keus. Wil mijn plan enige kans van slagen hebben, dan moet ik me voorlopig schikken in mijn rol als knecht. Ik laat me zakken, terwijl mijn tandvlees pijn doet van het bijten.

Eerst komt driekwart van het peloton als een langgerekte zucht voorbij. Dan volgen in een wolk van uitlaatgassen de ploegleiderswagens, de motoren met de verslaggevers en enkele gemotoriseerde gendarmes. Daarna treedt een vreemde stilte in, want zelfs de meeste toeschouwers zijn bezig hun biezen te pakken. Mijn zeven andere ploeggenoten offeren zich ook op. Even heb ik oogcontact met Martijn. Hij droomt stiekem over een zege in een massasprint, hem komt dit ook slecht uit. Samen turen we de lege weg achter ons af, terwijl voor ons het peloton verrassend snel tot een verzameling gekleurde stipjes aan de einder gereduceerd wordt. Met zijn achten zijn we al bijna tot stilstand gekomen, maar er is nog steeds geen spoor van Kelly.

'Waar blijft hij?' vraag ik aan niemand in het bijzonder. Het zal toch niet zo zijn dat mijn droom al in de eerste etappe aan duigen gaat? Dan is alles voor niets geweest.

'Ik ga hem halen,' kondig ik resoluut aan, maak een bocht van 180 graden en ga op de pedalen staan. Ik ben me er erg van bewust dat dit de tweede opeenvolgende Touretappe is dat ik omkeer om mijn kopman te gaan halen. Maar er is een belangrijk verschil: op Le Toussière kon ik winnen; dit keer wil ik slechts voorkomen dat ik tijd verlies. Het probleem is dat ik de verkeerde kant op rijd en het gat met de andere kanshebbers juist groter wordt, met iedere pedaaltrap. Ben ik helemaal gek geworden? Ik had ook kunnen doen of mijn oortjes stuk waren.

Mooi, daar komt Kelly aan. Ik draai opnieuw om, zet aan en wacht tot hij in mijn wiel zit voor ik vol gas geef. Al gauw sluiten de andere zeven aan bij het treintje. Dinsdag staat een ploegentijdrit op het programma. Van de nood een deugd gemaakt dan maar. Met een beetje geluk valt het peloton stil op het moment dat de vluchters ingerekend worden.

'Kom op jongens,' roep ik, 'laten we oefenen voor Nice!'

Warempel, terwijl onze zweetdruppels uitwaaiëren over het pokdalige Corsicaanse wegdek, draaien we als de zuigers van een motor eensgezind rond. Zelfs Kelly begint mee te helpen. Er wordt geen woord gewisseld, want op kop rijden we stuk voor stuk volle bak. Uithijgen doen we wel tussendoor. Er komt een cameramotor naast ons rijden, wat ik maar als een goed teken beschouw. De ploegleider tettert in onze oortjes dat we terrein winnen. Het komt goed, denk ik, het komt goed. Ik denk niets anders meer dan dat het goed komt.

Mijn mantra heeft geholpen. Als we onder de stellage bij het 5 kilometerpunt door rijden, komt de karavaan eindelijk in zicht. Ik neem over en wil nog eens extra aanzetten. Maar dan hoor ik het, boven de toeschouwers en het geluid van de

helikopter uit: het onmiskenbare gefluit van een leeglopende tube. Lek, uitgerekend nu, achter nog wel. Tyfustering! Mijn ploeggenoten weten niet dat ik van plan ben deze Tour te winnen, er is geen haar op hun hoofd die van plan is een wiel af te staan. Dus sta ik even later in de berm en til het achterwiel op, terwijl ik nogmaals gepasseerd word door het hele circus. Dit is mijn lot, God bestaat en bestraft mijn verraad. Niet dat ik in Hem geloof, maar ik denk het, eerlijk is eerlijk.

Gevoelsmatig gaan er minuten voorbij tot ik een wiel krijg, van een andere ploeg nota bene. Ik moet hem er ook nog zelf opleggen en dat kost me vloekend en tierend veel meer tijd dan nodig was geweest. Tot overmaat van ramp komt mijn ringvinger tussen de ketting en de tandwielen terecht. Het bloed kleurt al snel de helft van mijn koershandschoentje rood.

Het resultaat: hoewel ik me nog een keer helemaal leeg rijd, kom ik als laatste over de meet in Bastia. Kelly heeft geen tijd verloren en datzelfde is waar voor de rest van het pak. Om precies te zijn is er maar één deelnemer die niet dezelfde tijd toegekend krijgt als de gedoodverfde winnaar, de sprinter Kevanaugh. Martijn komt klem te zitten en wordt elfde. De honderdste Tour de France winnen, ik? Na de eerste etappe is Stefan van Aert met een achterstand van 1 minuut en 14 seconden op de gele trui, de allerlaatste in het algemeen klassement.

Tweede etappe: Bastia – Ajaccio



Dit karwei zouden we met een herenakkoord af kunnen doen. We krijgen zo'n 150 kilometer voor de kiezen. De eerste helft van de etappe gaat het omhoog, de andere helft omlaag. Onderweg loeren een berg en minstens 20 rotondes. Kortom, normaal eindigt ook deze etappe na veel valpartijen in een massasprint. Maar wat is normaal in de honderdste Tour de France?

Vallen, dat hoort er inderdaad bij. In het eerste uur is het tussen de talloze ontsnappingspogingen door vier keer bingo. Maar het is niet altijd een combinatie van adrenaline en domme pech. Heel duidelijk zie ik hoe Enrique Corazon, één van de grote kanshebbers nu Bradley heeft opgegeven, zo'n kwak krijgt dat hij frontaal botst met een verkeersbord. Ik kan niet goed zien wie de boosdoener is. Een renner van Purple Edge, zoveel staat vast. Alweer. Slechts even heb ik de tijd om opzij te kijken en kan ik het niet na laten te denken: Enrique ligt er voor 99,99999 procent bewegingloos bij. Dat zijn er al twee minder, maar ik had ze er eerlijk gezegd liever nog bij gehad. Favorieten hebben een dempende werking op het peloton. Zonder heerst de anarchie. Je kunt veel zeggen over Vince Powers, maar in zijn tijd heerste tenminste duidelijkheid; je had zo ongeveer schriftelijke toestemming in drievoud nodig om te mogen ontsnappen.

Zelf zit ik op de tweede rij en tuur met 20 kilometer per uur achterom, want er is zojuist voor de vijfde keer gevallen vandaag. In de oortjes is het stil, dus probeer ik eigenhandig te ontdekken of alle ploegmaats de ravage hebben doorstaan. Misschien moet er iemand opgehaald worden. Op dat moment hoor ik het: de zijkant van een tube die een paar keer snel achter elkaar belast wordt omdat iemand op de pedalen gaat staan. Woesh, woesh, woesh! In een mum van tijd pakt Cadeleu honderd meter en Boulanger en LeVemel zijn mee gesprongen, de ratten. Misbruik maken van een valpartij, durven ze wel? Ik pak mijn stuur beet om aan te zetten, ga bijna staan. Nee, denk ik dan, vier is te weinig. Het is sowieso te vroeg in de Tour. De vluchtelingen zijn geen kleine jongens, maar tegen een ontketend peloton, straks in de lange afzink naar Bastia, gaan ze er met boter en suiker aan. Waarschijnlijk is het ze trouwens toch alleen maar om de bolletjestrui te doen. Het is beter de drie te laten begaan, mijn kans komt later deze Tour nog.

Weer een opgave, hoor ik door de oortjes, een Colombiaan die ik niet ken is net als Corazon met een ambulance afgevoerd. Terwijl de weg al langzaam omhoog begint te lopen, keren we de Middellandse Zee de rug toe. Alleen maar bergen, zie ik. Bruin en groen zijn ze en soms plakken er onderaan als witte memostickers wat woningen op. Daarboven een egaal blauwe lucht. Mijn heup gedraagt zich, de pijn lijkt niet erger te worden. Een paar kilometer lang overweeg ik serieus om de koplopers alsnog te achterhalen, in mijn eentje nog wel. Ik voel me ertoe in staat, maar waarom zou ik? Het is beter me te sparen voor de Pyreneeën.

De beklimming van de col de Vizzavona gaat in zo'n slakkengang dat het peloton de top bijna en groupe passeert. Ik wil niet verraden hoe goed ik ben en heb constant rond de veertigste plaats gebivakkeerd, pal achter de overgebleven kanshebbers en hun waakhonden. De kopgroep heeft intussen een voorsprong van acht minuten genomen. Niemand schijnt zich eraan te storen. Als een stelletje recreanten beginnen we aan de afdaling. Het protocol schrijft nu voor dat de sprintersploegen op kop komen, maar dat doen ze niet. Wat wordt hier gespeeld, is het te warm misschien?

Toevallig kom ik naast Kevanaugh te rijden, de winnaar van gisteren.

'Wat is er Tommy,' vraag ik, 'wil je vandaag niet winnen?'

'None of your concern, mate,' antwoordt hij doodkalm.

Hij heeft gelijk, het is mijn zaak niet. Hoe graag ik deze Tour ook wil winnen, ik blijf overgeleverd aan de ongeschreven wetten van het peloton. Toevallig heeft dat peloton er vandaag geen zin in. De drie vooraan mogen het uitzoeken. Onderling

maken we grapjes. Het is de ronde van Frankrijk, de honderdste nog wel. We geven de Fransen deze etappe en laten ze hierna alleen nog maar in een chasse patate rijden.

En zo wint Cadeleu in een sprint à trois niet alleen de rit, maar mag hij na afloop ook de gele trui nog aan trekken, want het peloton finisht pas op 3 minuten en 50 seconden. Martijn sprint mee voor de punten en boekt een respectabele achtste plaats. 3 minuut 50. Dat was misschien genoeg geweest voor mijn plan. Verdomme, ik had toch naar mijn gevoel moeten luisteren.

Na de etappe meld ik het incident met Corazon bij Roger Davis, mijn ploegleider.

'Iemand van Purple Edge, zei je?'

Ik knik.

'En dat weet je zeker?'

'Absoluut. Corazon werd doelbewust de berm in gereden. Ik kan nooit de enige zijn die het gezien heeft. Het is niet de eerste keer dat ze zo'n geintje flikken. Wat vind je, moet ik ermee naar de jury?'

'Nee joh,' zegt Roger, 'die mensen hebben het al druk genoeg.'

'Ik zie het al,' smaal ik, 'er is niets veranderd in het peloton, de goede, oude omerta is nog steeds van kracht.'

Roger kijkt me zeker vijf seconden aan en ik hem. Geen idee wat ik in zijn ogen lezen moet. Weet hij meer dan ik?

'Vind je het trouwens niet vreemd dat het peloton vandaag niet wilde rijden? Het leek haast afgesproken werk.'

'Geen commentaar,' zegt hij, 'go get some sleep.'

'Was het voor jou ook zo saai?' wapt Laura me die avond. Saai, mijn werkdag? Op tv lijkt dat zo, ja. Er is misschien iets gaande in het peloton en ik weet niet wat. Misschien ook zie ik spoken, maar dat is niet zo gek. Er zijn doden gevallen in de aanloop naar deze Tour en ik ben in zekere zin medeplichtig. Ik mag er niets over vertellen, het is beter voor iedereen als de waarheid niet boven water komt. Dus houd ik mijn mond dicht. Ineens begrijp ik Vince Powers beter. Hij bracht geld in het laatje en deed veel voor het goede doel, de sponsors stonden in de rij. De Tour kon niet zonder hem. In het belang van heel het peloton had hij geen andere keuze dan doorgaan met vals spelen, zodat iedereen miljoenen kon blijven verdienen.

Niet eraan denken, bezweer ik mezelf, focus op de wedstrijd. Laat ik me niets verbeelden over wat er in het peloton gaande is. Zelfs ploegleiders schreeuwen vaak

vergeefs in hun microfoontjes als de kudde op hol slaat. 190 wielrenners vormen samen één wezen dat zo wispelturig is als een zwangere vrouw. Het ene moment moeten de meubels zus staan, het andere zo en op de meest onvoorspelbare momenten moet er een cheeseburger gescoord worden. Dan wandelen we, dan gaan de sporen erin. Waarom weten we niet precies, maar wij steken elkaar aan met de illusie dat we invloed hebben op de toekomst. We zijn een collectief brein, het peloton is een mierenkolonie op rooftocht door Frankrijk. Bij gebrek aan een koningin is het nog steeds mogelijk mijn plan te trekken, wat de andere ploegen onderling ook hebben afgesproken.

'Idd,' toets ik in, 'misjeterribly.'

Vervolgens laat ik op afstand twee cheeseburgers bij Laura thuis bezorgen. De beloning volgt een half uur later in de vorm van nog een boodschap. 'Wat lief! Zit te smullen. LoveUstupendously, je L.'

's Nachts, als ik in een goedkope motelkamer zonder airco en met een sonoor snurkende Kelly naast me de slaap probeer te vatten, blijf ik voor me zien hoe Cadeleu kinderlijk eenvoudig ontsnapt zonder dat iemand iets doet, alsof ik de enige ben die in de gaten heeft dat er gevaar dreigt voor het klassement. Cadeleu is dit voorjaar tweede geworden in Parijs – Nice. Een koers van een week, maar toch. Nog eens breekt het zweet me uit als ik me bedenk hoe gemakkelijk ik mee had kunnen zitten. Wat nou als Cadeleu op hetzelfde idee gekomen is als ik? Desnoods, denk ik, rijd ik hem er in de tijdritten vanaf. Maar dan nog is er een factor die veel bepalender is, want ik blijf een marionet aan onzichtbare touwtjes. Vooralsnog ben ik nog steeds laatste.